

[**Oluf Pedersen.**]

højere Avance eller Omkostning paa alle de Varer, vi omsætter her i Landet.

Dette er det faktiske Forhold, det kommer man nu engang ikke udenom, og det kan da være naturligt, at man, naar man er klar over, at her ligger Problemet, det Problem, som skal løses, saa ogsaa prøver paa at finde ud af, hvad der kan være Aarsag til, at man har faaet disse Forhold.

For det første maa man her sikkert tænke paa de Prissvingninger, der har fundet Sted, og de Vanskeligheder, der ligger heri for en Regulering, med andre Ord paa den manglende Tilpasning. Man maa tænke paa den uændrede Rentebyrde, og man maa tænke paa de stigende Skatter. Venstres daarlige Skattepolitik, fæstnet i Udtrykket: Skat efter Evne, Skat paa Forbruget, har utvivlsomt modvirket en økonomisk Tilpasning. Dette, at man har lagt Skatter ind i Omsætningen, og at man endog paa en Række Omraader har fulgt de Konservatives Krav om Told, har ganske givet modvirket den økonomiske Tilpasning, som er en Livsbetingelse for det danske Landbrug.

Ind i hele dette Forhold griber ogsaa en Indretning som Valutacentralen og alle de mange „Ordninger“. Det, som er sket, er i Virkeligheden dette, at man har sat den frie Konkurrences sunde Prisregulering ud af Funktion og i Stedet for sat en Statskontrol, som har spillet fuldkommen Fallit. Det er den nye merkantilistiske Politik, som her har sat ganske de samme Spor som i tidligere Tid. Det skader alle. Der bliver færre Arbejdsmuligheder, og ikke alene de, der gaar ledige, taber ved det, men det betyder ogsaa et Tab for alle de andre, der skal underholde dem, der gaar ledige.

Det er Merkantilismen, Planøkonomien; som har været til vor fælles Skade, og det er her, man maa prøve paa at sætte ind. Derfor har vi fra vor Side hele Tiden vendt os mod de Foranstaltninger, som har muliggjort Landbrugskrisen, vendt os mod Valutacentralen, der jo i Virkeligheden er et Forsøg paa at holde Konkurrencen ude og prøve paa at hindre, at der sker et Prisfald paa Varerne her i Landet, baade paa de Varer, vi faar ind, og paa visse Varer, som produceres her i Landet. Denne Politik er Aarsag til det mærkelige Forhold, at samtidig med, at vi staar med Landbrugskrisen, og samtidig med, at vi staar med en mægtig Arbejdsløshed, giver visse Virksomheder Udbytte som aldrig før, og vi ser Malerierne, der jo altid har været glim-

rende Objekter for Hengemning af Formuer, stige i Værdi.

Hvis man saa ser paa Valutacentralen og prøver paa at gaa dens Administration efter i Sømmene, vil man opdage, at det er en mærkværdig Indretning. Jeg har været ude for et Tilfælde, hvor en Mand bad om at faa Lov til at indføre Bananer her til Landet. Han havde Valuta til Indførsel af frisk Frugt fra Spanien, men han maatte kun indføre Appelsiner, ikke Bananer; der var billige. Hvis han indførte de billige Bananer, kunde det risikeres, at Bananerne faldt i Pris her i Landet. Det vil sige, at Regeringen i Virkeligheden prøver paa at hindre Folk i at faa billige Varer. Med en saadan Politik er det ikke underligt, at der maa blive baade Landbrugskrise og Arbejdsløshed.

Vi har ogsaa vendt os imod de Foranstaltninger, der har været omtalt her i Tinget af flere Ordførere, nemlig de pris-hævende Foranstaltninger, de saakaldte Ordninger. Da vi gennemførte Kriseforliget i December, hævdede jeg, at kun Gode-ejerne tjente ved dette Forlig. Vi har siden den Tid set, at Husmandsforeningerne har vendt sig imod Forliget og enstemmigt taget Afstand fra det — ja, der var en enkelt Undtagelse, et Medlem af dette høje Ting, som dog selv omtalte Kriseforliget som noget „Bras“! Vi har ogsaa set, at Husmandsforeningernes Formand har omtalt de af Regeringspartierne i Samarbejde med de andre gamle Partier gennemførte Ordninger som et Slag i Ansigtet paa de danske Husmænd, og Landboforeningernes Hovedbestyrelse har jo i deres Udtalelse af 2. Maj sagt om disse Kriseforanstaltninger, at de var betydningsløse.

Derfor var det naturligt, at jeg til Statsministeren ønskede at stille det Spørgsmaal, om der ikke nu, da Landbo- og Husmandsforeningerne har karakteriseret disse Foranstaltninger som skadelige og betydningsløse, og da de kun kan skade den øvrige Befolkning, var Grund til at op-hæve dem. Det er efter vor Opfattelse ikke nødvendigt, at der sættes noget andet i Stedet, for selv om man ikke gør det, saa vil deres Ophævelse være en Fordel.

Den højtærede Regering ved jo godt, hvilke Midler der skal til, hvis man vil ud af den nuværende Krise. Det hed i den højtærede Regerings Programerklæring, den Gang den traadte til, som et af Regeringens Formaal, at Skatten skulde flyttes fra Arbejde og Forbrug til samfundsskabte Værdier og til Indtægt og Formue, som er